

Tunadalskyrkan 140420

Påskdagen

Luk 24:1-12

Vad var det som hände den där morgonen? Ja, egentligen har vi inga svar på det, vi vet bara att det hände. Och de ögonvittnesskildringar vi har är också lite olika, precis som det blir när flera människor ska berätta samma sak. I dag möter vi Lukas berättelse. Han har noga efterforskat vad som hänt, så han berättar utifrån det han har fått berättat för sig.

Det fanns många känslor runt det som hände under påsken, från förvåning över att Jesus greps, till förtvivlan över att han dömdes, till djupaste sorg över att han dog, till en längtan att göra honom den sista tjänsten och smörja kroppen med välluktande kryddor, till en förhoppning att någon skulle hjälpa till med den tunga stenen framför graven, till förvirring över en öppen och tom grav, till glädje över att han levde. Det fanns också en rädsla och uppgivenhet hos lärjungarna och en skepsis i allt som hände.

Och det är inte underligt, allting hände på bara några dagar, och om vi försöker tänka oss in i deras situation så kanske det skulle bli ännu mer känslor, frustration över allt som hände, hur kunde det överhuvudtaget ske? Det fanns säkert mycket ilska också mot Judas, mot Pilatus, mot dem som ropade korsfäst honom. Men kanske också en stor förundran hos dem som stod nedanför korset, att han brydde sig om rövaren på sin sida, att han såg sin mor och den lärjunge han älskade, och förmodligen också en stor kärlek till Jesus som hade gripit in på så många sätt tidigare. Kanske fanns det också en fascination över att de romerska officerarna bekände honom som Guds son.

Allting kommer så nära att man kan känna det i sin egen kropp om man tänker sig att man finns med mitt i det som händer. Men det stannar inte i känslor, det handlar om vad som händer och vilka konsekvenser det får för dem som var med då, för oss idag.

Kvinnorna som kom till graven gjorde det utan att veta vad de skulle möta. De visste att det var en stor sten framför graven, de visste inte om de överhuvudtaget skulle kunna göra det de kommit dit för, men

de gick ändå i förhoppning att någon skulle kunna hjälpa dem, för de ville verkligen göra det för Jesus, för att han betydde så mycket för dem. Men istället för en tung sten möts de av en öppen grav – och kroppen är borta.

Det kunde ha slutat där, de kunde tvingats gå hem lika förvirrade som när de fick se den tomma graven, men genom Guds omsorg behövde de inte göra det. Gud sände några sändebud – två män i skinande kläder som berättade vad som hänt "Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått". Man kan bara ana deras reaktion, hur var det möjligt vad var det egentligen som hände. Men så fortsätter männen: *Kom ihåg vad han sade till er medan han ännu var i Galileen, att människosonen måste överlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och uppstå på tredje dagen*" Och så berättar Lukas: Då kom de ihåg hans ord. Vilken Aha-upplevelse de måste ha gjort.

Jesus hade tre gånger innan han greps berättat för sina lärjungar, bland vilka det säkerligen också fanns kvinnor med om det som väntade honom, att han skulle lida och dö och sedan bli levande igen, men ingen hade förstått vad han menade och ingen vågade fråga honom vad han menade. Men nu föll pusselbitarna på plats, och hjälpte kvinnorna att komma vidare.

Det här perspektivet möter vi också om vi läser fortsättningen av Lukasevangeliet. Några lärjungar på väg till Emaus förstår ingenting av det som hänt, men så kommer Jesus och slår följe med dem, och utan att de känner igen honom förklarar han allt som hänt utifrån skrifternas perspektiv. Sedan kommer han ytterligare en gång till hela lärjungaskaran och också där förklarar han vad som hänt (Luk 24:45-48) "*Detta är alltså vad skriften säger: Messias skall lida och uppstå från de döda på tredje dagen och syndernas förlåtelse genom omvändelse skall förkunnas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem, ni skall vittna om allt detta*".

Under de tre år Jesus vandrade omkring på jorden undervisade han sina lärjungar, både de tolv som fanns närmast honom men också alla andra som fanns runt omkring. Det var inte alltid så lätt att ta till sig det han sade, men mycket av det stannade kvar, eftersom man var van att lyssna och komma ihåg det som sades och sedan berätta det

vidare. Men det kanske inte blev tydligt vad det handlade om förrän senare. Ett löfte som Jesus gav var att den helige ande skulle komma som en hjälpare och *"lära dem allt och påminna om allt som han hade sagt dem"*.

Ett löfte som kom i funktion redan vid uppståndelsen, även om det var änglar som förmedlade informationen.

Tänk att han vill använda samma möjligheter idag till oss, att han vill förklara det vi inte förstår, att han kan påminna oss om något vi egentligen vet, men kanske sätta in det i ett helt nytt sammanhang, och låta bibelordet bli till hjälp och stöd i livets olika situationer. Och ju större skafferi av bibelord vi skaffar oss, desto större möjlighet har han att plocka fram något åt oss. *Kom ihåg vad han sade...*

Vilken lättnad det måste ha varit för kvinnorna, samtidigt som det måste ha varit omtumlande, hur kunde de få vara med om detta? Men de visste att lärjungarna satt inlåsta i rädsla, och ville snabbt komma dit för att berätta vad de varit med om. Och det var inte bara de elva utan många fler som fick höra om det. Men de reagerade väldigt mänskligt: Det kan inte vara sant. Lukas beskriver deras reaktion: de tyckte att det bara var prat. Det var inget att bry sig om, och särskilt inte när det kom från några kvinnor. Visserligen hade de förtroende för dem eftersom de hade varit en del av skaran runt Jesus, men det här var väl ändå att ta i i överkant. Men kvinnorna kunde inte vara tysta. Deras upplevelse var så överväldigande att de bara måste berätta det vidare oavsett hur reaktionerna blev.

Men det fanns en av lärjungarna som hade en liten speciell relation till Jesus. Han hade fått ge bekännelsen: du är Messias, och i anknytning till det hade Jesus berättat om påskens händelser första gången. Andra gången Jesus gjorde det hade han också sina lärjungar omkring sig, och tredje gången berättas om hur han samlade de tolv omkring sig och än en gång berättade det. Petrus hade hört det men inte förstått det. Senare fick han uppleva hur han trots sin vilja att göra allt för Jesus i rädsans stund sviktade och istället förnekade att han överhuvudtaget kände honom. Och så kommer nu kvinnorna och berättar om den tomma graven, och om hälsningen från änglarna. Vi kan bara ana hur Petrus tänkte, men det är inte alltför svårt att gissa att allt det Jesus hade sagt fanns kvar hos Petrus, och att han precis som kvinnorna kom ihåg och insåg att det kanske var

sant. Och därför sprang han till graven för att med egna ögon se vad som hade hänt. Och han såg bara linnesvepningen ligga där och gick därifrån full av undran över det som hade hänt.

Petrus fick möta Jesus lite senare, och fick tre gånger förklara att han älskade honom och fick förtroendeuppdraget att bli ledare för den första kristna församlingen. Och vilken frimodighet han uppvisade när han ställde sig upp på pingstdagen och predikade så att tretusen kom till tro. Där anknyter han till uppståndelsen: *Gud löste honom ur dödens vånda och lät honom uppstå eftersom det inte var möjligt att döden skulle få behålla honom i sitt grepp.*

Vi kan aldrig förklara vad det var som hände den där påskdagsmorgonen eller natten, men vi kan se effekterna av det i det som hände efteråt. Lärjungarna/apostlarna hade uppståndelsen och dess betydelse som ett genomgående tema i sin förkunnelse, och det är en viktig del av den kristna bekännelsen. Paulus skriver i Rom 10:10 *Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad.*

Och när bekräftelsen på tron kommer genom dopet så finns också där en symbolik av död och uppståndelse. Rom 6 beskriver det: *Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty har vi blivit ett med honom genom att dö som han skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han.*

Jesus uppståndelse påminner oss om hoppet. Om att det finns möjligheter också där allt ser hopplöst ut, om att Guds krafter är starkare än våra krafter. Någon har skrivit så här: Kristen tro handlar om hur livet besegrar döden på alla plan. Vår uppgift är att ge liv i alla de sammanhang vi står. Allt det som är ont och som gör ont är i sig utflöden av död och dess motgift är liv. Så kan också vårt liv innehålla många små uppståndelser när vi låter Livet med stort L prägla alla våra sammanhang.

Förre biskopen Caroline Krook skriver "Det finns inget urkristet vittne där uppståndelsen saknas. Kristen tro kan vara utan

mycket, men den kan aldrig vara utan uppståndelsehoppet. Att tro på uppståndelsen betyder att medverka till att de makter som spikade Jesus på korset inte får sista ordet: rädsla, maktfullkomlighet, svek, tortyr, förnedring och förakt. Uppståndelsen är en seger över de makter som håller oss fångna – synden och döden. En totalseger! Nu och alltid. I ditt liv, i mitt liv i världen”.

När vi ser naturen omkring oss ser vi hur det som verkat dött väcks till liv, och i år är det mycket tidigare än vanligt, blommor, buskar och träd med olika färger gläder oss och det påminner oss om uppståndelsen möjlighet, om hur det finns nya möjligheter.

Vad betyder Jesu uppståndelse för oss idag? Är det bara något som hör till och en berättelse som vi kan bra, eller låter vi det så att säga drabba oss på olika sätt? Vi har ett otroligt löfte i Efesierbrevet 1:18 *”Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans styrka är för oss som tror – samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen”*.

Det var för oss- och vi får föra det vidare!

Amen